

URŠA KAČAR
RAZSVETLJENA

Razsvetljena

Urša Kačar

Moder pleh mojega avta je obsijan z žarki zgodnje popoldanskega, in uradno še vedno poletnega sonca, ko iz sive Ljubljane po omejitvah drvim proti še nikoli slišnemu kraju nekje v okolici velenjskega hribovja. Odsotno opazujem z rjavimi krpami sušečega listja prepredeno morje zelenih drevesnih krošenj, ki se razprostira ob obeh straneh skoraj prazne ceste, medtem ko Citroen pod svojimi kolesi požira kilometre asfalta. Prihaja jesen, mudi se ji, čeprav po vseh koledarskih zakonih še ni njen čas, svoje dolge rdeče lase iz jesenskega listja že ovija poletju okoli vratu, duši ga na obroke in se pripravlja, da me počasi utopi v mokrih, mrzlih koprinah večne oktobrske megle.

Prevzame me globoka žalost, hrepenenje po zamujenem, izgubljenem. Počutim se, kot da mi je prihajajoča jesen ukradla poletje, kot da ga nisem zares imela časa použiti in se na koncu od njega dostojno posloviti. Ena žurka, dve, tri, štiri, eno morje, drugo morje, pikniki in festivali in rojstni dnevi, živela sem iz nikoli povsem razpakirane potovalke in vsak konec tedna bezljala od enega kraja do drugega. Zdaj pa že nosim dolge hlače, ki so ob vseh poletnih piknikih postale malce tesne, in objokujem, da letos nisem niti enkrat obula tistih lepih rdečih sandal, ki sem jih kupila lani.

Prihaja torej jesen in z njo triintrideseta obletnica mojega obstoja. Dan, ki bo ovekovečil, da sem živeča, sedeča, hodeča, speča in še marsikaj, kar se konča na -eča, na tem modrem planetu že triintridesetkrat obšla sonce. Vstopila bom v kristusova leta in ta prehod sem želela obeležiti na karseda simboličen in pompoznen način, zato zdaj s prtljažnikom polnim trenirk, športnih modrcev, švic majic in Lelosi pajkic vijugam v vedno večji hrib ter se zraven muzam, kako sem pred desetimi leti poletje pozdravljala z rumkolo na Kongrescu, zdaj pa se bom od njega poslavljalna na meditacijskem joga oddihu v rovtah blizu Velenja.

Še leto nazaj bi znorela, če bi mi kdorkoli rekel, da izgledam, kot da dneve prostovoljno preživljam v dolgih seansah skupinske meditacije in nekemu plačujem pošten denar za podaljšan vikend izključno vegetarijanske prehrane, jutranje, opoldanske, zgodnje popoldanske in večerne joge ter celodnevne tišine. A kaj naj, moje življenje me vedno znova preseneti in toliko sem pa zdaj že odrasla, da razumem, da so spremembe edina stalnica življenja.

Ko sem bližnjim in daljšnjim naznanila, kam se septembra odpravljam, me je še najbolj presenetilo, da nihče ni bil presenečen.

“Na meditacijski oddih grem. Pardon! *Retreat.*” mi je bilo kar malo nerodno priznati.

“Aha. Okej.” se je glasil odgovor.

In sem šla! Pet dni v naravi z zdravo, doma pridelano hrano brez pesticidov in GMOjev, pet večerov brez HBOja, podaljšan vikend brez nikotina, ponočevanja in alkohola, a nič ne de!, saj bodo nezdrave navade nadomestile ure meditacije in različne vrste joge ob različnih delih dneva.

Bolj se približujem cilju, bolj me ima, da bi obrnila avto in jo ucvrila nazaj domov, ter poslala mail poln opravičil, češ da sem zbolela. Kaj sem sploh razmišljala, ko sem rezervirala to traparijo? A cesta je vedno ožja in vedno strmejša, in ker mi za spontano obračanje manjka nekaj tisoč prevoženih kilometrov letno, sem ujeta na tej poti vedno bolj zakrpanega asfalta.

Ko v prvi zvozim že peti oster in strm ovinek ter zapeljem čez nekogaršnje dvorišče, pri čemer se spretno izognem trem kokošim, eni mački in enemu otroku, navigacija končno naznani, da sem na cilju. In res, glej, zagledam kmetijo, ki sem si jo pred odhodom pozorno ogledala na internetu. Polna adrenalina, da mi je uspelo priti na cilj, sledim puščici, ki naznanja, naj bi bilo v bližini parkirišče. Na prazni zaplati, posuti s peskom, mi z veliko manevriranja uspe parkirati.

Komaj se skobacam iz voznikovega sedeža in si pretegnem noge, proti meni prileti navdušen pes. Za njim opazim dve ženski, ki hodita v mojo smer in mi divje mahata, prva je drobna in majhna ter od glave do peta oblečena v opečnato oranžna oblačila, druga, višja in širša, pa na sebi nosi cel spekter hladnih, nevtralnih zemeljskih barv. Na obrazih obeh se riše širok nasmeh in njune temne oči so polne življenja.

Nagovorita me v angleščini, obarvani s težkim nemškim naglasom. Živjo, živjo, kako si, si prišla na joga oddih, da, midve tudi, že včeraj, iz Berlina sva se pripeljali, zdajle greva pa v trgovino, rabiš kaj? Aha, recepcija, ja recepcija je tamle čez cesto, čez vrt in levo.

Podam se na sto metrov dolgo pot čez cesto, čez vrt in levo in moj dovršen čut za orientacijo pripomore k temu, da mi uspe zgrešiti, čez kateri vrt moram. Otvorjena z joga podlogo, torbo in bombažno vrečko (preventivno se raje nisem prikazala s plastično, ki bi lahko kakšnemu ultra eko jogiju že iz prve dala priložnost, da me obsoja) polno pajkic in švic majic, se tako znajdem na dvorišču hiške, ki izgleda malo premajhna za nočitev gostov.

“Vi ste pa verjetno tamle, za k sosedu,” slišim smejoč glas za mojim hrbtom. “Glejte, samo tule naravnost pojdite, pa po temle klančku navzdol in levo.”

Zahvalim se prijaznemu gospodu in se podam na petdeset metrov dolgo pot naravnost, po klančku navzdol in levo. Na klančku se skoraj zvrnem, s svojimi pajkicami in joga podlogo vred, a na koncu le ulovim ravnotežje in že prečim tokrat pravilni vrt. Le nekaj korakov pred ciljem pa me prestreže obličje, s katerim sem se pred prihodom že skrbno seznanila na socialnih omrežjih- naša učiteljica joge.

Tudi ona se smeje. Očitno je to res srečen kraj, saj srečujem same nasmejane obraze. Nasmehnem se še jaz.

“Živjo, jaz sem Urša,” iztegnem roko, bombažna vrečka zleti po tleh in na travi se razstavijo moje pajkice in športni modrci. Formalnost si tako z učiteljico izmenjava kar med skupnim podiranjem razstave, nato me ponovno usmeri proti recepciji in me seznanji z okvirnim urnikom. Abstinirali bomo od interneta, mesa, alkohola, čikov in telefona, odvisnost od koledarja pa žal ostaja.

Med koračenjem po ciljni ravnini razmišljam, kako normalen je bil najin pogovor. Cela je tako ... Normalna? Govori normalno, premika se normalno, razen tega, da je vsa potetovirana, izgleda povsem normalna ženska normalne postave z normalno frizuro, v normalni trenirki in sprani majici. Kaj sem pa pričakovala? Da bo v spandexu delala stojo na glavi in recitirala svete spise?

Končno se prigrabem do recepcije, kjer končno srečam danes prvo resno faco. Receptor me nagovori v angleščini, kajti na take stvari hodijo večinoma tujci. Me že prime, da bi se potuhnila in se delala, da sem tudi jaz uletela iz ene od okoliških evropskih držav, a k sreči zagledam kup potnih listov na mizi. Ti me opomni, da mi bo resni receptor zavoljo turističnih zakonov slejkoprej skeniral osebno, in izognem se neprijetni situaciji, ko bi morala pojasnevati, zakaj z imenom Urša in s stalnim prebivališčem v Sorici govorim angleško.

Usmeri me proti sobi, v kateri bom spavala naslednje štiri noči- po stopnicah do vrha in desno. Tokrat na cilj pridem brez težav in nemudoma hitim razpakirati. Vedno, kamorkoli pridem s svojimi stvarmi, je prva stvar, da se razpakiram. V meni je neka čudna težnja, da iz neosebnega prostora, ki mi je dodeljen, čimprej napravim svoje malo, varno gnezdece. Na nočno omarico zložim knjige, toaletno torbico odnesem v kopalnico in na polico razvrstim svoje serume in kremice. Kot divja žival označujem svoj teritorij, s pajkicami in švic majicami začrtam meje svojega ozemlja. Nato sedem na posteljo in ne vem kaj naj sama s sabo. Do uradnega začetka imam še nekaj časa, brati se mi ne da, telefonu sem se zaprisegla odreči, nikogar ne poznam, ... Kaj sploh delam tu? Baba zmešana.

Moj preplašeni jaz me nagovarja, naj se skrijem pod odejo in se delam da spim, dokler me nekdo ne pride iskat. Mogoče še ni prepozno za hlinjenje bolezni? Moje otročje razmišljanje hitro prekine odrasli del mene, tisti del, ki se želi otresti neumnih strahov in razbiti stare travme, ter me starševsko prisili, da se odpravim na sprehod po posestvu.

Spravim se iz neudobnih kavbojk in se stlačim v pajkice, oblečem svoj rumeni prehodni plastični plašč in se odpravim raziskovat okolico. Levo in po stopnicah do dna in že sem spet na svežem zraku, na kamniti potki in v obraz mi sije sonce. Srečam debelega mačka, ki se mi ne pusti božati, odkrijem rastlinjak in degustiram zrel češnjev paradižnik, potem ko se prepričam, da me nihče ne vidi. Po cesti se sprehodim do prvega ovinka, odpre se mi pogled na zelene griče, nad katerimi se v daljavi zbirajo temni, globoko modri oblaki.

Joj, pa ja ne bo nevihta? Kaj, če bo cel vikend deževalo?

Kaj pa, če bo? Kaj bo potem? A bo moje življenje uničeno?

Seveda, da ne. Vedno večkrat se zadnje čase takole spričkam sama s sabo- počita se stari jaz, ki ga s sabo nosim že iz otroštva in ki se rad sekira vnaprej, ter nek čuden, novi jaz, ki sem ga enkrat po tridesetem po naključju odkopala iz zaprašenih polic mojih možganov. Ne maram ga prav dosti, saj mi vedno govori stvari, ki jih nočem slišati, znebiti se ga pa tudi ne znam. In zaradi njega zdaj meditiram in hodim na joga *retreate*, v upanju, da ugotovim od kje se je hudič sploh vzel in ali se je možno z njim spoprijateljiti.

Oddaljeno zvonjenje me opomni na obstoj časa in z grozo ugotovim, da zamujam na uradno otvoritev spiritualnega oddiha. Nekje v moji paniki ob zamujanju na meditacijo se zagotovo skriva ironija.

Vame se zazre osem milih, preplašenih obrazov, ter spodbujajoč nasmeh joga mojstrice, ko zadihana vpadem v sobano, namenjeno jogi.

“Super, zdaj smo pa vse. Ravno začenjamo spoznavni krog, lahko sedeš tjale na tisto zeleno blazino, zraven katere je tvoje ime,” me učiteljica prijazno ogovori, in s sklonjeno glavo skesano zasedem meni delegirano mesto.

Spoznavni krog. Obup. Počutim se, kot da sem spet v šoli v naravi v petem razredu. In v šoli v naravi v petem razredu se res nisem imela dobro. Neprijetno mi je bilo takrat in neprijetno mi je zdaj. Obkrožena z neznanci se počutim ogroženo, a prijazno se opomnim, da je to del izziva, da sem prišla tudi zato, ker se želim soočiti z neprijetnim in izstopiti iz svojega mehurčka udobja, zato naj kar neham tarnati ter sledim dogajanju, ter sodelujem, kadar bo treba!

Izkaže se, da sem v gruči devetih udeleženk edina Slovenka in edina brez termovke iz dvanajstkrat reciklirane plastike. Preostalih osem žensk se je v parih pripeljalo iz Berlina, večina seveda z vlakom, podnebne spremembe pa to. Zaradi zamud, odpovedi in slovenskih železnic so potovale skoraj tri dni. Da nisem tako krepostna, da bi lastno udobje in dvainpetdeset ur svojega časa žrtvovala v dobrobit planeta, raje zadržim zase. Še dobro, da je dragi vztrajal, naj se sama peljem na ta spiritualni vikend, in me ni dostavil on s svojim neracionalnim avtom.

Pogovori o bojkotu letalske industrije so me zaskrbeli, da za udeležbo na petdnevnem meditacijskem oddihu nisem dovolj duhovno napredna. A moje bojzani je med kramljanjem razblinila ena od udeleženk, ko je mimogrede omenila, da je med korono začela izdelovati gobeline z verzi slabega nemškega hip hopa in si ustvarila kar lep renome na instagramu. Daleč od tega, da sem uletela v krdelo lebdečih in poduhovljenih, tiho govorečih, milih razsvetljencev, ki govorijo le o dvanajstih načinih priprave kuskusa in izventelesnih izkušnjah svojih najljubših indijskih gurujev, medtem ko si brez navora tlačijo noge za vrat! V resnici sem se znašla v gruči rahlo anksioznih, v življenje nesigurnih žensk, starih nekje od trideset do štirideset. V trenirkah in papučih čez štumfe je vsaka prišla iskat svojega smisla in bistva in sama pri sebi sem se pokesala, da sem bila do njih navadna obsojajoča pizda, še preden sem jih sploh spoznala.

Nato smo začele, brez velikega pompa in fanfar. Učiteljica nas je postrojila vsako na svojo joga blazino in nam naročila, naj si jo opremimo po svojem okusu. Kot roj neučakanih prvošolk smo stekle v hrambo joga pripomočkov in ob pogledu na raznovrstne puhaste odeje, gore blazinic za sedenje različnih barv, velikosti in višin, ter blokov za jogo iz raznovrstnih naravnih materialov, mi je vzelo sapo. Svojo podlogo sem si opremila z vsem mogočim, da je izgledala kot sračje gnezdo, in se spravila k raztezanju svojih okornih okončin. Kar dobro mi je šlo, in ko smo po koncu jogiranja sedele s prekrižanimi nogami ter se vdajale dvajsetminutni meditaciji, je moj ego proslavljal, da nisem bila najslabša, vsaj kar se fizične pripravljenosti tiče. Mojo tiho samohvalo je ustavil moj odrasli jaz, ter me grdo oštel. Tako nemarno primerjanje z ostalimi je skrajno nedopustno! Skoraj se že spustiva v še en špetir, a se pravočasno ustavim, izpraznem glavo, se osredotočim na vdih in poskušam nadaljevati z meditacijo.

Z nevihtnimi oblaki pomračeno nebo raztrga svetleč blisk in pretrese glasno grmenje v trenutku, ko v molitvi sklenemo roke pred seboj, ter s tem zaključimo uvodno seanso. Vseh deset hkrati se nas zazre skozi okno, v steklo katerega se že šklepetajoče zaletavajo prve kaplje dežja. Kako simboličen začetek spiritualnega oddiha! Namuznem se, ko se spomnim na tisto slovensko vražo, da preveč bab na kupu prinese dež. No, in evo nas!

Razmišljanje o seksizmu v ljudskih modrostih prekine komentar ene od udeleženk: "Še dobro, da smo se danes šle kopat, ko je bilo še sončno. Baje bo cel vikend slabo vreme." "Kopat? Kam?" jo radovedno vprašam, ter v trenutku pozabim, da mi je neznancem nerodno postavljati vprašanja. "Ribnik imajo, tam spodaj, zraven sadovnjaka."

Kot prej strela nevihtno nebo zdaj moje misli preseka ideja, jasna je in svetla in predvsem neumna. Poskušam jo ignorirati, pretvarjam se, da je ne vidim in ne slišim, a me gnjavi kot tečen otrok, medtem ko pospravljam svoje gnezdo jogiranja ter zvijam podlogo. Teži mi, medtem ko oblačim plašč in ko že izstopim iz joga dvorane ter se, v natikačih, pogumno odpravim nazaj proti glavni stavbi, kjer nas čaka topla večerja. Vedno glasneje trmari, ko se vame zaletava veter in me bičajo dežne kaplje, upočasnjuje moj korak ter me na silo ustavi na razpotju. Desno je s kamni posuta stezica, ki vodi proti osvetljenemu vhodu. Levo je neuhojena razmočena pot do sadovnjaka, odetega v sivino.

Gledam desno in levo pa spet desno in levo. Desno je toplota, levo je mraz. Borim se sama s sabo, zebe me, lačna sem in moči me dež. Desno je hrana in toplota in udobje, levo je ...

"Jebeš," glasno zakolnem in krenem levo. Z odločimi koraki gazim po mokri travi, v natikačih mi kar naprej spodrsava, a si ne dovolim niti sekunde premora. Vem, da se ne smem ustaviti. Če se ustavim, si bom premislila. Korakam in se dričam dalje in mimo skrivenčenih jablan in grčastih hrušk končno pridem do bajerja, katerega črno gladino rešetajo dežne kaplje. Brez pavze in brez postanka, predvsem pa brez razmisleka, slečem plašč ter iz sebe odlepim prešvicana športna oblačila. Celo telo mi drgeta od mraza in adrenalina, stopim v vodo, mrzla je, ledena, a ne smem se ustaviti, sploh pa ne zdaj, zdaj je že prepozno. Zakorakam v vodo, sega mi že do sredine stegen, preslišim kričanje v glavi, ustavi se!, pojdi nazaj!, kaj počneš!, a si zmešana?

Mogoče sem pa res.

Zaplavam. Ledena voda mi vzame sapo, pljuča zakrcknejo in srce podivja. Z vsemi štirimi okončinami divje opletam okoli sebe v želji, da generiram vsaj nekaj telesne toplote. Ko kočno spet lahko zadiham, je moje dihanje sunkovito in histerično, počasi ga umirjam, podaljšujem vdihe in izdihe ter mirno ignoriram poplavo svojih misli, ki si tej izkušnji na vsak način želijo pripisati pomen. Ne dramtiziraj, dragi um, saj ni tako kompleksno. V vodi sem, plavat sem šla, malo me zebe. Vse je v redu.

Zaprem oči, sproščam zakrčene mišice, eno za drugo, in se neham boriti z mrazom. Zalebdim v hladni vodi. Poslušam grmeče nebo nad mano ter šumenje dežja, ko se ta spaja z gladino bajerja. Diham umirjeno in globoko in prežema me občutek spojenosti s celim svetom.

A se mi je že prvi dan zmešalo?

A je to pot do razsvetljenosti?

Sta to dve različni stvari ali ena in ista?

Začnem se glasno smejati. Tako butasto se počutim in tako fino se imam.

Zlezem iz ribnika in se ovijem v plašč. Z oblekami v eni roki in z natikači v drugi se bosa odpravim po blatni travi nazaj proti svetlobi.

Sledeči dnevi so se vsi držali istega urnika, saj je pot do nirvane lažja, če je predvidljiva in konsistentna. Trije obroki dnevno: zajtrk, kosilo in večerja. Tri seanse joge in meditacije dnevno: zjutraj, popoldne in zvečer. Tišina do kosila. Popoldansko savnanje. Vmes pa mnogo preveč ur časa, namenjenih razmišljanju in počitku.

Upala sem, da bom na strogi vegi dieti izgubila kakšen trebušni obroček, a so nas kar naprej pitali s tako odlično hrano, da nisem želela nehati jesti. Toliko zelenjave, za katero v življenju niti slišala še nisem, ter še več take, ki jo dejansko poznam, le da je bila tu neprimerno bolj okusna! Odštekane kombinacije in polni, nori okusi. Niti malo nisem pogrešala mesnih izdelkov in če bi mi nekdo takole kuhal doma, se brez problema odpovem konzumiranju mrtvih živali.

Ob odlični večerji sem tako razmišljala, da mi manjka samo še kozarec dobrega vina. A vsega človek pač ne more imeti in zadovoljiti sem se morala s skodelico zlatega organskega kurkuma čaja, karkoli že to je. Postrežen mi je bil z veliko kepo krivde, ko sem na vprašanje, ali ga želim z navadnim ali ovsenim mlekom, brez premišljanja izbrala navadno.

Edino moj prebavni trakt ni bil navajen tako zdrave hrane s toliko vlakninami, zaradi česar sem pri jogi vsakič z velikim naporom zadrževala prdce. Kar je bilo prekleto težko, kajti to ni bila joga kakršne sem bila vajena in kakršno sem izvajala v varnem okolju svojega doma, brez profesionalne učiteljice, ki me je spodbujala, naj nogo vendar dvignem še malo višje. To je bila joga, kjer sem, v navidez enostavni pozici, zašvicala po dveh minutah. Nisem si predstavljala, kako zakomplicirana in težka je lahko tako preprosta stvar, kot je vsem znana strešica (oziroma dobesedno prevedeno: navzdol obrnjen pes). Obračala sem komolce proti palcem, potiskala pete v tla, ključnico proti kolenom ter stegna nazaj, se borila s tresočimi rokami, nogami in trebuhom, zategnjenimi mišicami, neenakomernih dihanjem, predvsem pa sama s sabo. Večerna joga naj bi bila bolj na izi, in mogoče se v pozah, ki smo jih držale po več minut, res nisem hudo potila, sem pa zato raztegovala ligamente, za katere sploh nisem vedela, da obstajajo in ob tem trpela čudovite bolečine zategnjenega telesa in zakrknjenega uma. Super je bilo, sploh naslednji dan, ko sem se pri hoji po stopnicah oklepala ograje in čutila vsako celico svojega telesa.

Razbolele ude sem ob popoldnevih sproščala v savni, se trudila predihati čez hudo vročino, in prvi dan svoje golo telo še sramežljivo zavijala v brisačo, dokler nisem dojela, da so Nemci vendar izumili nudizem in jih prav malo brigajo moje joškice. Savna je bila postavljena zraven tistega čudovitega in ledeno hladnega bajerja, v katerega sem pogumno zakorakala prvi večer, ter s tem samo sebe simbolično krstila in oprala vseh grehov. Zdaj smo se vanj z bojevniškimi kriki metale med rundami savnanja. Nekaj prvinskega je v namernemu izpostavljanju sebe zoprnim okoliščinam, kot sta huda vročina in hud mraz, in z vsako preživelo izkušnjo sem se počutila bolj prizemljeno.

Če bi nas kdo opazoval od daleč, deset prešvicanih in vreščečih nagih bab, ki v velikem nalu iz savne tečejo v hladen ribnik ... Bi nam bil verjetno fovš.

Savnjanje in skakanje v ribnik se verjetno sliši kot zelo zabavno preživljanje prostega časa, a v resnici sem večino dnevnih prostih ur preživela med dolgočasnjem. Dolgčas mi je bilo, tako grozno mi je bilo dolgčas! Nisem imela kaj početi. Zunaj je nepretrgoma deževalo in grmelo, nebo je bilo prepredeno z gostimi nevihtnimi oblaki, kar mi je dajalo super izgovor za

prekladanje iz enega kavča na drugega. Namesto sprehajanja po gozdu za hišo z namenom preluftanja svojega možgana sem raje grela noge ob kaminu in strmela v strop. Telefon sem v roke prijela samo zvečer, da sem dragemu lahko sporočila da je vse v redu da se še nimam namena preimenovati, si pobarvati las s kano ter se preseliti v Indijo.

Mislila sem, da moram čas izkoristiti za razmišljanje o čem globokem, duhovnem, spiritualnem, saj sem vendar na meditacijskem oddihu, a so mi po glavi rojile same bedarije. Razmišljala sem, da bi morala presaditi rože in koliko dela imam v službi. Razmišljala sem, kje vse sem letos že bila, kam vse še grem in da rabim nove zimske čevlje. Potem sem razmišljala o svoji obsedenosti s produktivnostjo in kako samo sebe napsihiram, če en dan ne meditiram ali izpustim kakšen korak v mojih ritualih. Ugotovila sem, da vse to ukvarjanje s samo sabo, jogiranje in meditiranje ni nič drugega kot kričeč in vreščeč ego, in zaradi te ugotovitve sem se počutila, kot da sem padla nazaj v brezno in se znašla na samem začetku poti do samospoznanja. Tuhtala sem, kaj je sploh fora vsega skupaj, če si itak ne moreš uiti, ali se z vsem tem trudom in naporu in delom na sebi v resnici sploh kaj izboljšuješ, ali samo gneteš svoj ego v različne oblike, vse skupaj pa ne pelje nikamor drugam kot v neko kvazi duhovno stanje? Kaj če smo popolni točno taki kot smo? Kaj, če ne rabiš ničesar spremeniti? Kaj, če je vse skupaj nateg? Kaj, če duša ne obstaja? Kaj, če doma nimam več dovolj prsti za presajanje lončnic?

S polno glavo nasprotujočih misli se zazrem skozi okno, v griče, odete v volneno odejo goste megle. Zagledam se v temno zelene gozdove, ki kljubujejo nevihti in moji samodestruktivni monologu počasi zbledijo. Nadomesti jih ena sama misel: Tako lepo je. Ozrem se po sobi, v ognjene zublje, ki počasi požirajo skrbno nasekana polena v kaminu, v skodelice čaja na mizi, iz katerih se kadi mehka para, v tri sotrpinke, ena za mizo zavzeto piše dnevnik, okrog nje je raztresenih vsaj deset barvnih kulijev, druga v naslonjaču bere knjigo, s prekrižanimi nogami in namrščenim čelom, tretja pa na trebuhu leži na kavču in boža debelega mačka, prav tistega, ki se meni ni pustil čohati, zdaj pa se valja po preprogi in se vdaja crkljanju.

Tako lepo je.

Mogoče življenje sploh ni tako komplicirano.

Mogoče je sreča topel ogenj v kaminu, medtem ko zunaj divja nevihta, skodelica čaja in debel maček v naročju.

Poskusila sem se okleniti tega občutka preproste sreče, ki je takrat prežal moje telo, a se mi je izmuznil, kot voda spolzel med prsti in naj sem si ga še tako trudila priklicati nazaj, naj sem še tako hrepeneče zrla v tiste griče in šalce čaja, naj sem se še tako koncentrirala na meditacijah, ki so postajale daljše in daljše, se osredotočala na vsak dih posebej in s palico odganjala vse nezaželjene misli, tisti trenutek se ni vrnil. Saj vem, da ne smeš na silo, a potem sem se silila, da se ne bi silila in rezultat je bil isti, oziroma ga ni bilo. Prišel je vmes kakšen zanimiv trenutek, ko sem se počutila, kot da so moje misli ločena entiteta od moje biti, ali pa sem se skoraj začela naglas smejati, ker se mi je vse skupaj zdelo tako trapasto, tako zakomplicirano, tako odvečno. Enkrat mi je dejansko uspelo, da je bil moj um nekaj trenutkov povsem prazen, ampak tistega prvenstvenega občutka čistega spokoja in ljubezni do celega sveta mi pa ni uspelo replicirati. Večino časa sem presedela z anksiozno glavo, ker se mi je zdelo, da bi morala biti nekje drugje in delati nekaj drugega, uporabnega, in da

je enourno sedenje pri miru najhujša izguba časa, kar si jih lahko človeštvo zamisli. Še danes nisem zih, ali ta trditev mogoče res ne drži.

O moji borbi z meditacijo sem med večerjo potožila učiteljici, medtem ko sem si na krožnik nalagala tretjo porcijo pečenega paradižnika in zelenjavno pito.

“Mogoče ne poskušaj utišati uma, ampak samo sprejemaj vsak trenutek točno tak, kot je. Pusti mislim, naj se gnetejo po tvoji glavi, samo ne pusti se jim zapeljati. Ne sili, ampak opazuj,” me je skušala potolažiti. “Smisel ni v tem, da meditiraš takrat, ko si mirna in ti ni problem sedeti pri miru v tišini, ampak da vztrajaš v tistih dnevih, ko si pod stresom, ko se ti ne ljubi, ko ti je težko. V takih dneh je vaja najpomembnejša, ne pa takrat, ko nam gre vse po načrtih.”

O njenih besedah sem razmišljala še dolgo v noč, ko sem ležala v postelji in čakala, da me premaga spanec. Namesto mirnih sanj se je v sobo prikradel komar, ter me šele proti jutru končno le pičil v čelo.

Zadnji dan *retreata* se prebudim v vedro jutro. Dež je ponehal, a gosti temni oblaki se še vedno gnetejo na nebu, podobno kot se v meni gnete nemir, ko se pripravljam na še zadnjo seanso joge, nase vlečem oprijete pajkice ter se z gimnastičnimi gibi spravljam v športni modrc.

To je bilo to? In potem naj se kar vrnem nazaj v svoje normalno življenje, kot da se ni nič zgodilo?

Jezna sem nase, ker se še kar ne znam izkopati iz neprestanega razmišljanja o vsem. Tako lepo je, jaz pa kar naprej travmiram zaradi namišljenih življenjskih vprašanj. Trudim se izgrediti iz globin svojih neproduktivnih misli, biti karseda čuječa in opazovati svet okoli sebe, si v spomin vtisniti ta čudovit kraj, te griče, tisto modro gladino mrzlega bajerja, zrele paradižnike v rastlinjaku in od dežja razmočeno pot čez sadovnjak. Počutim se, kot da sem popolnoma drug človek, hkrati pa še vedno ista oseba.

Ob uradnem koncu našega druženja se, kot na začetku, ponovno postrojimo v krog, le da je tokrat poslovilni, ne spoznavni. Vse se trudimo zadržati nasmeške, medtem ko si nerodno izmenjujemo poglede in poskušamo ubesediti svoje občutke in dognanja. Sledijo objemi, obvezno skupinsko fotografiranje, ter seveda, še zadnja meditacija. S prekrizanimi nogami sedim na blazini in se sprva še trudim umiriti um, nato pa sprejemem, da je moje trenutno duševno stanje pač preveč raztreščeno, in mislim mirno pustim, naj meljejo v nedogled.

Pritajen, mehak zven naznani konec meditacije, in ko odprem oči, se pred mano razprostre pogled na pokrajino, obsijano s toplim soncem umirajočega poletja. Temni oblaki so se končno razkadili in naredili prostor svetlobi, ki zdaj hiti greti premrla drevesa in premočeno prst.

Kako simbolično.

Najraje bi zajokala, in če bi bila dovolj razsvetljena, me verjetno ne bi bilo strah javno točiti solz ganjenosti. Tako pa požrem bridkost, ki me tišči v grlu in se, skupaj z ostalimi, v razdrobljeni četici vrnem nazaj v sobo. Lotim se pakiranja ter sistematičnega podiranja svojega varnega gnezda, ki sem ga spletla ob prihodu.

A je bilo vredno? Mojega časa, mojega denarja, mojega samopovzročene trpljenja? Ali se v življenju res moraš postavljati v neprijetne okoliščine in se upirati svojim neracionalnim strahovom, da se razvijaš kot človek? Bom zdaj kaj lažje trpela krivdo neizkoriščenega življenja?

A je važno? Bilo je, kar je bilo, in zdaj je tega konec. In življenje gre dalje.

Poslovim sem se od poletja, od dvaintridesetletne sebe, od Berlinčank in potetovirane joga mojstrice. Brez sramu razglašam in dodajam nov košček svoji identiteti- razvajena in privilegirana belka brez resnih problemov, ki hodi na spiritualne oddihe.

In šteje triintrideset jeseni.

Amen.